

Op maandagavond komen Saskia en Alex langs, ik ben naar Pilates. Als ik terug kom zijn ze net weg. Maar naast het bekijken van de utility-room en de lekkage plekken elders hoor ik van Henk dat ze ook gezellig op het balkon gezeten hebben. Het ziet er naar uit dat we via, via een klusjesman gevonden hebben die wel voor kwaliteit staat! Nu netjes toestemming van de huisbaas vragen en dan kunnen we eindelijk de boel eens aanpakken.

De dag daarop heb ik zin om te gaan stadten; we kunnen nog wel wat korte broeken etc. gebruiken. Bij H&O hangen er nog maar enkele en niet in de goede maten. Ondanks het lekkere weer blijkt het zomerseizoen gesloten! (Terwijl bij terugkomst het metertje in de auto toch echt 40 graden aangeeft.) Naast de nogal luchtige T-shirts (die zijn er wel) zie ik herfstkleding (donkere kleuren) en heuse winterpyamas en pantoffels..... Bij de HaMasbier is het niet anders, maar ook daar luchtige T-shirts in wit met sweet pink of baby blue en zilveren lovertjes. Veel vrouwen hier houden erg van glitter en opsmuk en dat is hier niet perse aan leeftijd gebonden. Bij Puzzel en Lamundo koop ik wat decoratie materialen en voorraadpotten voor in de keuken. Na rondneuzen en verzamelen bij Steimatzky (boekenzaak) sluit ik het winkelen af met een rondje door de supermarkt.

Na dagen van diverse keren via internet het nieuws checken (anders nooit last van) lezen we op donderdag 11 november dat Arafat dan toch echt naar z'n maker is. Beelden en gedrag waar we op het Nederlandse journaal vaak mee "verblijd" worden als er "goed nieuws" is voor de Palestijnen, blijven nu gelukkig uit. Er zijn op internet en onderling wel verhitte discussies en over het definitieve vertrek is hier niemand rouwig maar verder merken we niets. Wel gaat de enorme vlag in Jordanie halfstok (zij besluiten tot een eerbetoon van drie dagen met de vlag halfstok, en scholen en overheidsdiensten gesloten, maar de overgrote meerderheid zijn het dan ook Palestijnen die daar wonen). Onder het motto "life can be sweet" geven wij een plak chocolade aan iemand die het vertrek zeker niet als verdrietig ervaart en 's avonds heffen we tijdens een heerlijk etentje bij Mayori aan de boulevard een glas op Arafat, en niet met een zomaar inferieur drankje maar met Bush Mills whiskey! Altijd proberen respect te tonen, toch? Jan-Peter B. zou trots op ons zijn.....

Op zaterdag gaan Anat en ik op stap. We hebben ons al diverse keren voorgenomen samen iets gezelligs te gaan doen en nu is het dan zo ver. Henk wil vandaag graag doorwerken. Eerst ga ik naar Anat zelf, ze heeft sinds de vorige keer twee konijnen en die moeten bewonderd worden. Lief spul, en ze is gek met ze want ze heeft het hele terras en het kamertje dat hier aan grenst konijn-vriendelijk gemaakt. Ze mogen overal op en in, ze kunnen altijd naar buiten, de diverse bakken zijn kraakhelder en ze heeft ze ook al zindelijk gekregen. Het mannetje mist gelukkig inmiddels wat onderdelen dus het blijft bij mijnheer en mevrouw konijn. Maar Anat kan er geen genoeg van krijgen dus we gaan eerst naar de mini-zoo van Kibbutz Eilat. Het is lekker warm vandaag en het is DE vrije dag en dat is goed te merken; het is knap druk met vele gezinnen met klein grut. Anat's kompas staat rechtstreeks op de konijnen- en caviahoek. Er is een soort zandbak waar kinderen kunnen gaan zitten en dan krijgen ze een plastic mandje met of een konijn of een cavia zodat ze daarmee kunnen knuffelen. In de zandbak scharrelt ook nog een jong hondje. Rondom de bak staan diverse hokken met, ook weer, konijnen en cavia's. Het kan aan mij liggen maar volgens mij zie je deze denken; "Pfff, waar is m'n schema, wanneer moet ik weer?". En niet helemaal onterecht, want sommige kleintjes vergeten het bungee-harnasje bij "hun beestje" te bevestigen alvorens het bakje om te kiepen. "Survival of the fittest" zullen we maar denken. De kleintjes vinden

het wel humor dat twee volwassenen (of wat daar voor door moet gaan) er gewoon tussen gaan zitten en mee kroelen..... Hierna lopen we langs de kamelen, geiten, ezels, diverse vogels, apen en ander spul. De vier paarden staan wat letargisch te dutten, maar eentje moet er aan geloven als een wat ouder kind een rondje te paard wil. De aanwezige paardenfluisteraar doet intense pogingen om het paard naar hem toe te laten komen maar noch fluisteren, noch fluiten, noch schreeuwen mag baten. Ojee, ietwat een afgang? Was ik maar weggelopen; nu mocht ik ook nog zien dat je vooral NIET moet aansingelen (ook niet als je ziet dat tijdens het “opstappen” het zadel scheef gaat hangen), het zadel NIET moet herplaatsen ZONDER berijder en deze berijder lekker WEL als een zoutzak moet laten zitten, dat is fijn voor het paard en het is uiteindelijk een charmant gezicht! Te veel kritiek? Misschien wel, maar het klopt gewoon niet. Paarden zijn nu eenmaal geen fietsen. Na nog wat rondkijken verlaten we de kibbutz en gaan we voor lunch richting Yot Vatam. Dit is een kibbutz op een half uur rijden van Eilat. Op de kibbutz zelf zijn we niet geweest maar wel in de grote winkel met restaurant. De keuze voor de lunch was snel gemaakt, de salad bar ziet er erg goed uit. Even later zitten we voor 18 shekel achter een enorm bord met diverse salades (o.a. wortel, bietjes, aubergine, rode kool, witte kool), twee broodjes en een grote fles water. Het is allemaal zo lekker dat we ons best doen het allemaal op te krijgen. En naast al het snoepen kunnen we vandaag weer eens goed bijkletsen.

Het is dan wel zondag maar ook vandaag wil/moet Henk doorstomen. Komt wederom goed uit want zo kan ik samen met Saskia en Alex naar de verfboer. Dat is een leuke zaak, ze verkopen niet alleen verf, het is een soort kleine doe-het-zelf-zaak maar met veel goede spullen en sortering. Eerst de kleur kiezen. Als Arthur van de verfzaak de stalenkaartjeswaaier voor me op de tafel plaatst zit er precies in het midden (het kaartje wat het meest open ligt) de juiste kleur, ze proberen me nog aan het twijfelen te krijgen met allerlei vragen en opmerkingen maar nee, het is en blijft deze kleur. Een zachte doch warme kleur geel. Tijdens het mengen lopen we door m'n vragenlijstje heen. Ik maak het niet zo bont als een familielid van mij, zij vond het normaal om een professionele schilder te vragen of hij wel kon schilderen zonder strepen te maken? Het gevolg van mijn lijstje is echter dat we in een keer alles in huis hebben; alle verf, kwasten, primer, afplaktape, plastic, etc. De hele exercitie duurt even maar dan heb je ook wat. In de middag begin ik met de kamer leegruimen en om Alex tijd te besparen heb ik beloofd de airco's af te plakken enzo.

De volgende morgen om 08:30u gaat het dan echt gebeuren. Alex gaat met de utility-room beginnen. Na het schoonmaken en gaten en scheuren dichten, worden de lekkage vlekken onder handen genomen. Hij werkt keihard en grondig, tegen het eind van de middag is het dan ook, op wat kleine dingetjes na, klaar. Morgen nog hier en daar een laagje wit en dan is het weer zoals het hoort. Ik ga 's avonds toch naar Pilates en nog naar een klas voor gevordenden ook. Alle mede-sporters hebben afgebeld dus of ik een uur later wil komen. Geen probleem. Enkele oefeningen laat ik voor wat ze zijn want dat lukt mooi niet maar verder doe ik lekker mee.

Op dinsdag stort Alex zich op de woonkamer. Er zitten hier en daar flinke scheuren in de muren en tot vroeg in de middag is hij alleen maar bezig met allerlei oneffenheden glad krijgen. Dus vullen, drogen en schuren. De gevolgen laten zich raden: heel de keuken dik onder het stof, maar het wordt tenminste wel grondig aangepakt. Om een beetje bij te komen besluiten we 's avonds een Whopper te gaan eten aan de boulevard. Bij het binnenkomen van het centrum valt het mij direct op dat er wel erg veel vrouwen met hoofddoeken op rondlopen. Wat is dit? Het lijkt NL wel! Ook op de boulevard horen we bijna niets anders dan Arabisch. Ik zeg gekscherend dat ik m'n geld terug wil..... Wat blijkt, na de Ramadan komen vele

families naar Eilat om vakantie te houden. Weten we dus ook weer... Het goede nieuws van vandaag: de familie die schuin achter ons woonde is verhuisd. We zagen al enkele weken lege dozen in de gang staan en 's avonds hoorden we extra activiteiten maar nu geloven we de voorgevoelens echt. Ook deze verhuizing zal een flinke vermindering van geschreeuw, geruzie en met-deuren-slaan betekenen. Onze gedachten gaan uit naar hun nieuwe burens.....

Op woensdag schildert Alex eerst het plafond van de woonkamer en gang, weg zijn de lelijke plekken, verkleuringen en slechte verf. Het plafond is nu mooi egaal wit. Na de lunch (sla met kip) gaat het eerste geel op de muur. Het lukt om vandaag drie witte en twee gele muren af te schilderen, top! Met al het gesop en gedoe blijft er weinig energie over voor Pilates, dan maar een keertje niet. 's Avonds gaat de bel, als ik de deur open komt er een religieus jochie van tegen de vijftien naar mij toe. Of ik Hebreeus spreek? Frans dan? Oh, Engels. Er wordt een zekere Miriam geroepen, kennelijk de expert qua Engels. Niet alleen Miriam komt naar ons maar ook twee andere jochies. Miriam is een soort donkerharige uitgave van Tante Sidonia, twee van de knulletjes kunnen zo de rol van Dik Trom spelen en de derde is een verlegen tiepje met hele lange payes (lokken langs de oren). Het hele spul is religieus, compleet met keppeltjes en een hoed voor Sidonia. Gezien het bonboekje weet ik natuurlijk allang welke kant het uit dient te gaan maar ik wacht rustig af. Miriam zal mij wel eens even in het Engels vertellen wat de bedoeling is van hun bezoekje. In iedere zin gebruikt ze minstens vijf woorden Hebreeuws. En aan het einde van iedere zin komt de vraag: "Begrijp je?". Waar ik steevast op antwoord: "Nee!" (gemeen he?). Het is so wie so cultureel gezien al zeer ongebruikelijk te laten merken dat je iets niet snapt, en het volmondig toegeven slaat dan natuurlijk helemaal nergens op..... (side-kick van de auteur; heerlijk, dat ouder worden!). De jochies vertalen af en toe een woord naar het Engels en regelmatig wijst Miriam een foto in de brochure aan. Goed, ze verzamelen dus eten of geld voor arme mensen zodat deze mensen met Shabbat een maaltijd hebben. Op zich misschien mooi maar mijn eerste gedachte is: "en die 6 andere avonden dan?". Het groepje is niet agressief maar een echt prettige sfeer hangt er niet, de laatste twijfel wordt echter weggenomen door de eerste Dik Trom (hij zou ook wel eens wat kunnen doneren zo te zien). Opeens wijst hij naar de deurpost en roept: "Daar moet je een mezoeza plaatsen!!!" waarop ik naadloos aansluit met: "Nee, dat moet ik niet, ten eerste ben ik niet religieus en ten tweede mag ik als niet-Jood niet eens een mezoeza hebben". Snotjong. Ik zeg dat hun inspanningen prachtig zijn maar dat ik via de supermarkt eten doneer en dat ik dat voldoende acht. Tot op heden slecht twee zakken pretzels maar dat weten zij weer niet. Nog een prettige avond. Later hoor ik van Yuval (onze buurman) dat hij ze suiker en bloem heeft aangeboden (ze verzamelden immers eten) maar dat was natuurlijk ook de bedoeling weer niet: eigenlijk willen ze vooral geld!

Donderdag: de laatste schilderdag. Alex begint lekker vroeg. Na de koffie met een babbeltje in het Engels gaat hij aan de slag. De ene gangzijde (t.o.v. de keuken) gaat in het geel en het verschil is enorm. Nu nog een muur en een kant van een soort balk en dan is het plaatje compleet. Er is nog genoeg verf over voor een tweede laag geel. Het wordt alleen maar mooier en mooier. In de utility-room en de deuropening naar de keuken volgt nog een laatste touch-up met wit en dan is rond 14:30 toch echt alles klaar. Het blijft maf; tijdens de lunch op het balkon zegt Alex ineens dat het qua weer een fijne dag is. Wij kijken elkaar aan en moeten wel een beetje lachen, het is vandaag somber weer met veel wolken en af en toe een klein zonnetje! Omgekeerde wereld. 's Middags is het wel indrukwekkend, de wolken kleuren donkeroranje en rood (voor LoTR fans; met de bergen lijkt het een beetje op een view naar Mordor).

De dag daarna is het soppen en alles weer terug plaatsen. Grappig om te zien dat de nieuwe klok, de nieuwe herfst-decoratie maar ook de dingen die we al hadden nu veel leuker staan en uitkomen. De ingelijste Jip-en-Janneke kaarten van schoonmama hingen er eerst als een statement van een poging tot huiselijkheid en nu is het huiselijkheid. Gisteravond was het op wat stoelen en de lege boekenkast na nog leeg maar toen we de lampen aandeden was het al direct “warm” en gezellig. Op een gegeven moment sta ik even over de balkonrailing te hangen en dan zie ik iets vliegen wat ik niet direct herken. Nu hoor ik al meerdere mensen denken: “we kennen je niet anders!” en dat kan ik alleen maar beamen maar toch..... Het is natuurlijk weer migratie-tijd voor de vogels maar daar ziet het beestje te klein voor uit. Even later zie ik er weer eentje. Ineens schiet me de sprinkhanenplaag in Cairo te binnen. Zou dat kunnen? Als ik in de keuken naar de bergen kijk zie ik veel meer van die dingen vliegen. Ik roep Henk en met behulp van de verrekijker weten we het zeker, het zijn roze sprinkhanen! (En nu weer geen grapjes over drankgebruik, bevakkasjah) Niet veel later vliegen ze ook niet ver van ons balkon voorbij. Komt dat spul binnen? Geen idee. Voor de zekerheid doen we alle ramen maar dicht en bellen we Ruth om haar de waarschuwen. De stroom sprinkhanen gaat gestaag door tot dat het gaat schemeren. Als het echt donker is gaan we een stukje wandelen om te zien of ze ergens op de grond of in het groen zitten maar we vinden er geen. Raar want er zijn er zeker honderden voorbij gekomen. We zien wel nog een ander leuk insect. In een plantenbak met thijmplantjes(?) zien we een mot vliegen en deze zuigt nectar op, net als een piepklein kolibrietje (zie foto). Op internet vinden we later prachtige foto's van deze hummingbird hawkmoth (zie www.pbase.com/omayok/image/19991300) en deze middag vinden we in een krant een melding van een te verwachten sprinkhanenplaag.

Op zaterdagmorgen krijgen we visite, de ouders van Ruth zijn in Eilat en ze komen met z'n vieren op de koffie. De zon schijnt volop dus we zetten de stoelen buiten. Na het bekijken van het uitzicht, wat voor de een gemakkelijker valt dan de ander (hoogtevrees) gaan we aan de koffie met gebak van Chocolat. Het is gezellig en we vallen van het ene onderwerp in het andere. Net voordat Yuval weg gaat komen we op de sprinkhanen. Welke sprinkhanen? Ze hebben ze niet gezien. Geeft niets, want vanaf dat moment komen ze weer voorbij vliegen. Zeker achter, tegen de bergen aan, zijn ze goed te zien. Het felle zonlicht schijnt door de dubbele vleugeltjes heen, een mooi gezicht. Na verwoede pogingen om ze met de camera vast te leggen vanaf het balkon, lopen we met Ruth samen achter de flat naar de bergen toe. Hele zwermen vliegen voorbij. Er lopen aardig wat mensen om naar dit verschijnsel te kijken, wij dachten dat het misschien niet zo bijzonder was (voor ons wel natuurlijk) maar naar nu blijkt is de laatste plaag ruim 40 jaar geleden geweest. We klauteren een stukje omhoog en dan zitten we er echt tussen! Als we op onze hurken gaan zitten willen ze nog weleens dichtbij op de grond gaan zitten zodat je ze rustig kunt bekijken. Maar vliegend zijn ze leuker, ze komen zo dichtbij dat je de vleugelslag kunt horen en soms, opzij gezet door de wind, raken ze je even aan. Ruth en Henk knippen foto's bij de vleet. Dit zijn geen hondertallen meer maar zwermen van duizenden locusts. Het uitlezen van Ruth's foto's gaat jammer genoeg niet op onze PC maar die van Henk geven een goed beeld van de grootte. Als Ruth naar huis gaat ruiken we een enorm zware menthol lucht in de gang. Wat blijkt: ze zijn met sproeivliegtuigjes aan de gang geweest en omdat we “hoog zitten” ruik je dat zo goed. Het slaat op onze kelen, niet echt prettig. Een uurtje later komt Yuval ons een bekertje met drie sprinkhanen brengen die zich duidelijk alles behalve fantastisch voelen. We maken nog wat close-ups en hopen dat de beestjes dan toch maar snel naar de eeuwige jachtvelden vol jong groen vertrekken. Het duurt zo lang dat Henk ze uiteindelijk de genade klap geeft.

's Avonds kruipen we lekker op de bank voor onze laptop-tv en kijken naar een video met Clint Eastwood (een oude draak; Dirty Harry). Op het balkon is het nu echt te nippy maar dit is een leuke manier om de nieuwe kamer in te wijden.

Zondag = beachdag. Maar het is frippies! Deze keer verhuizen we met onze stoelen van de ene plek naar de andere. We lijken wel Israeli's, we blijven een warm plekje zonder wind zoeken. En ik blijf het maar koud hebben. Uiteindelijk gaan we "om de bocht" zitten en daar zit ik met een bekertje thee al snel lekker bij te schroeien. Het is vandaag echt heel stilletjes op het strand. Maar van 34 graden naar 24 graden (en 's nachts 12 graden) is ook niet niks, aardig wat mensen hebben afkick verschijnselen. Als Henk terug is van een stuk zwemmen zien we langzaam aan weer meer sprinkhanen langs komen. Maar na zo'n half uurtje stikt het er ineens van. Nu we aan de kust zitten zien we ze hier vanaf de Egyptische kant langs de bergen richting het centrum trekken. De dichte zwermen zien er weer feeëriek uit met het zonlicht door de vleugels. Tegen de tijd dat wij vertrekken zien we dat ze ook bezig zijn met landen, o.a. op de palmbomen aan het strand. Als die morgenochtend maar niet kaalgevreten worden! We rijden omgeven van de roze vliegertjes (zo'n 7 cm lang) naar huis en soms horen we 'pok' op de auto. Langs de weg bij de wadi omhoog naar de randweg ligt het letterlijk bezaaid met gewezen sprinkhanen. Zijn ze weer aan het sproeien geweest, dat kan niet anders. Later zien we op internet dat er hier en daar toch al schade is door de vreetlust: volgens de kranten is er paniek uitgebroken onder de Eilatis en zijn hele tuinen en bomen kaal gevreten, inclusief de landerijen bij kibbutz Eilat. Heel eerlijk gezegd merken we daar niet veel van: Eilat en Eilat zien er nog net zo groen uit als altijd. Tikkeltje overdreven misschien?